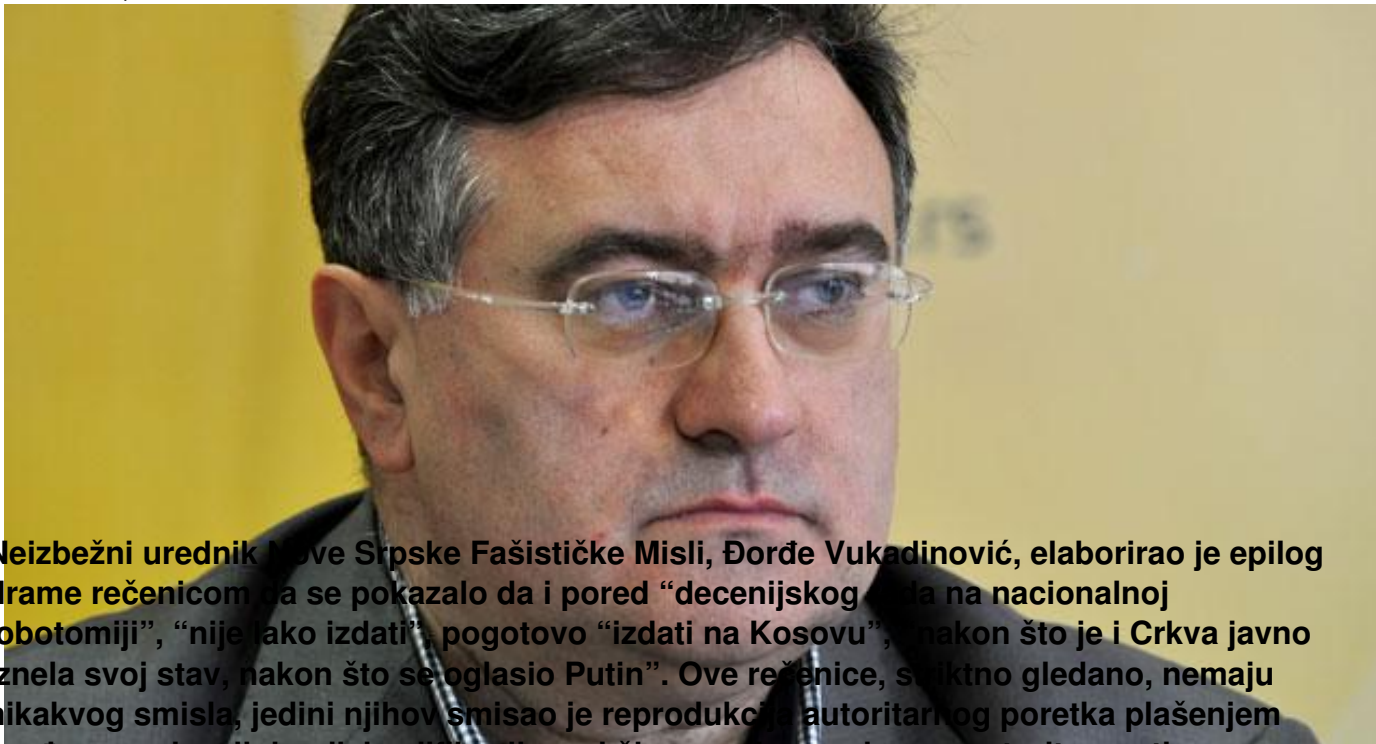

(E-novine)

Neizbežni urednik Nove Srpske Fašističke Misli, Đorđe Vukadinović, elaborirao je epilog drame rečenicom da se pokazalo da i pored “decenijskog čula na nacionalnoj lobotomiji”, “nije tako izdati” – pogotovo “izdati na Kosovu”, nakon što je i Crkva javno iznela svoj stav, nakon što se oglasio Putin”. Ove rečenice, striktno gledano, nemaju nikakvog smisla, jedini njihov smisao je reprodukcija autoritarnog poretka plašenjem građana proizvoljnim diskvalifikacijama i šlepovanjem uz izvore autoritarnosti

Najpre, “izdajnici” su očigledno jedan od osnovnih pojmova srpske politike. I ova poslednja drama oko sporazuma, po opštem mišljenju, vrtela se oko uloge “izdajnika”. SPC je upozorila da niko nema prava da “izda” Kosovo, lepili su se plakati, a politički analitičari nacionalističkog smera šlepali su se na ovu stihiju. Pa ipak, ako se setimo da naša politika nije nešto poznata po uspešnosti, trebalo bi da sa posebnom pažnjom pratimo i njene pojmove. Ne treba da čudi da se, posle ispitivanja, pojam izdajnik pokazuje kao mnogo veće “ništa” od onog što je, po opštem mišljenju, ponuđeno našim pregovaračima u Briselu.

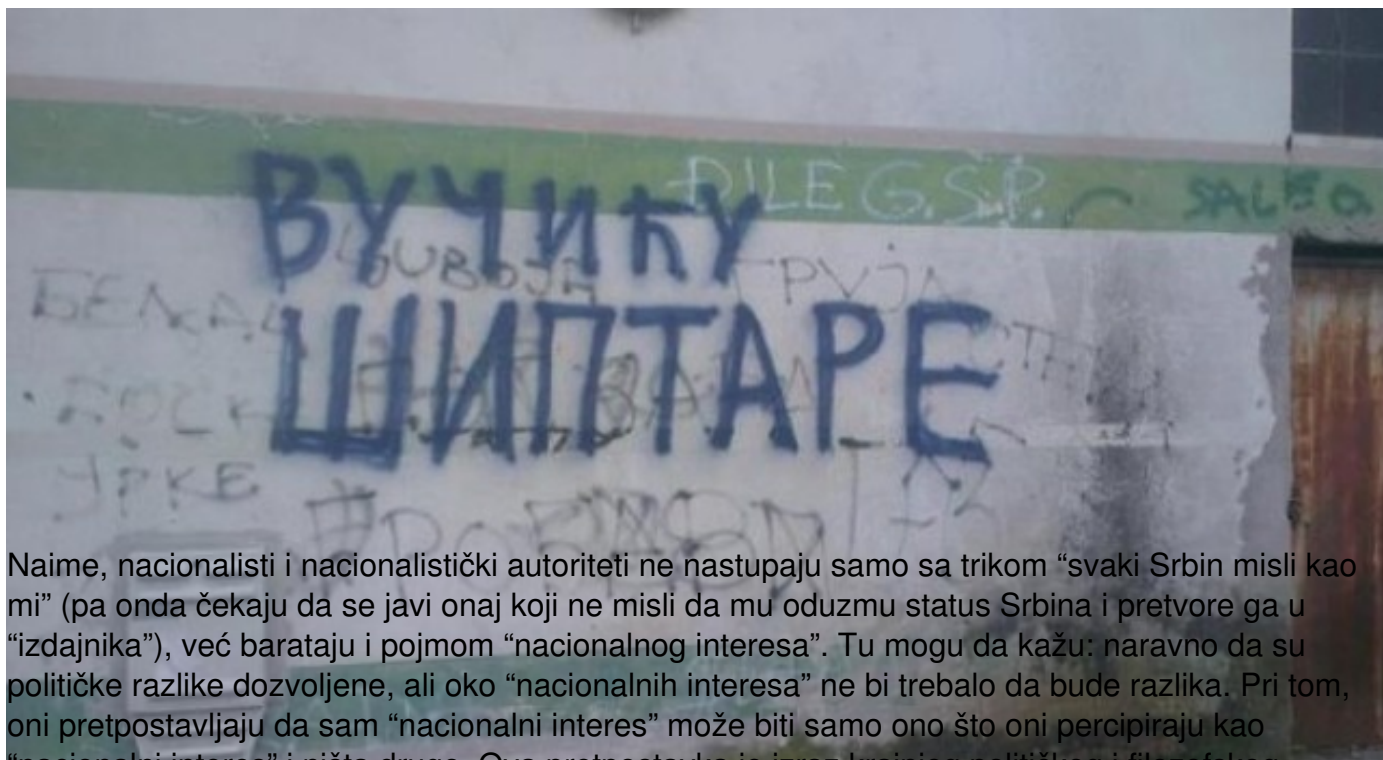
U mirnodopskoj politici, pojam “izdajnik” sastoji se od dva uslova. Najpre, da bi ste bili označeni

Nabijanje na kolac Đorđa Vukadinovića

Пише: Vladimir Milutinović
субота, 13 април 2013 13:21

као издajник морате се не slagати са већином “naroda”, или са групом која се представља као заступник “svih Srba”. Код нас су се некада те групе okupljале око националистичких вођа, док се данас испоставља да је једино SPC, заронjena у Kosovски mit, способна и voljna да репродукује ову матрицу. I у последњем саопштењу, партијарх и архиепископи кажу да су, док упозоравају да се не сме издати Kosovo и Метохија, “uverени да изражавају став свих njenih vernika”, иако у те vernike вероватно računaju onih 95% deklarисаних православних Srba и nisu ih консултовали код овог уверења.

На овај став SPC надовезују се националистичке организације које без проблема користе говор о “izdajnicima”, а заједно са njима и националистички “intelektualci”. Problem са овим ставом је у томе што је он очигледно авторитаран. У njegovом окружењу није дозвољено имати различит став од већине или од ауторитета, а слобода различитог stava је temeljna слобода модерне демократије. Dakle, “izdajnik” као “neko čiji се став разликује од stava већине” у очигледној је супrotnости са modernim вредностима. Да би се ова противречност ублажила потребно је појму “izdajnika” додати још једно значење.

Naime, nacionalisti i nacionalistički autoriteti не наступају само са trikom “svaki Srbin misli као mi” (pa onda čekaju да се јави онај који не misli да му oduzmu status Srbina и pretvore га у “izdajnika”), već barataју и појмом “nacionalnog interesa”. Tu mogu да кажу: naravno да су политичке разлике дозвољене, али око “nacionalnih interesa” не би требало да буде разлика. Pri том, они pretpostavljaju да сам “nacionalni interes” може бити само оно што они percipiraju као “nacionalni interes” и ništa drugo. Ova pretpostavka је израз крајњег политичког и филозофског neznanja јер је потпуно nemoguće тако komplikovane ствари као што је интерес целе једне nacije percipirati као једнозначно одређене, nesporne и познате. Pošto и pored ове околности ipak pretpostavljaju да се зна шта је “nacionalni interes” и да то знају baš они, nacionalisti праве још једну pretpostavku: да се они који се са njима јавно не слажу, у себи се сигурно слажу са njима – јер им је nemoguće и pomisliti да nisu у праву – али да zbog материјалне користи или других интереса govore и раде другачије. Тако се kompletira појам издajника који једини може имати негативно

Nabijanje na kolac Đorđa Vukadinovića

Пише: Vladimir Milutinović
субота, 13 април 2013 13:21

zančenje: izdajnik je onaj koji u sebi zna da su nacionalisti u pravu, ali namerno radi protiv njih. Problem je samo u tome što takvi ljudi ili ne postoje ili su vrlo retki i, uz to, dodatni problem je u tome što kada bi i postojao neko takav, mi ne bi mogli znati ko je taj čovek, jer bi to zahtevalo znanje o njegovim unutrašnjim stanjima.

To znači da svako ko u mirnodopskoj politici koristi reč “izdajnik” pravi dve pogrešne pretpostavke: 1) da sadržaj “nacionalnog interesa” može biti jednoznačno određen i poznat, i 2) da oni koji se javno ne slažu sa tim određenjem, u sebi znaju da je istina drugačija. Kao što rekoh, obe ove pretpostavke su izraz krajnjeg neznanja o osnovama demokratskog političkog društva, pa mogu da služe jedino proizvoljnoj diskvalifikaciji političkih protivnika. “Izdajnik” je prazna politička etiketa. Onaj ko koristi pojam “izdajnik” u politici, čini jednaku uslugu društvu kao što bi je činio onaj ko bi išao po ulici i nasumično hapsio građane ili pokazivao nameru da to čini.

Pa ipak, u našoj javnosti govoriti o izdaji nije nikakav greh, šta više, to se posebno ceni. U danima pred ovu poslednju važnu odluku, politički analitičari koji se nimalo ne libe da istražuju “izdajnike” bili su većina u političkim emisijama. Neizbežni Đorđe Vukadinović elaborirao je epilog drame rečenicom da se pokazalo da i pored “decenijskog rada na nacionalnoj lobotomiji”, “nije lako izdati”, pogotovo “izdati na Kosovu”, “nakon što je i Crkva javno iznela svoj stav, nakon što se oglasio Putin”. Ove rečenice, striktno gledano, nemaju nikakvog smisla, jedini njihov smisao je reprodukcija autoritarnog poretka plašenjem građana proizvoljnim diskvalifikacijama i šlepanjem uz izvore autoritarnosti.

Nabijanje na kolac Đorđa Vukadinovića

Пише: Vladimir Milutinović
субота, 13 април 2013 13:21

Ljudi koji govore o “izdajnicima” na taj način prave direktnu i veliku štetu društvu verovatno zbog nekog sitnog privatnog ćara, makar u obliku prisutnosti u medijima. Ne mogu se i sami nazvati izdajnicima, zbog toga što je to, em kao takvo nelegitimno, em ne odgovara prvom delu značenja pojma (jer oni uvek brinu da su u većini), a ni zbog toga što se u njihovom slučaju pre radi o neznanju, nego o namernom radu protiv društvenih interesa, što bi bio i poslednji uslov za etiketu “izdajnik”.

A što reče jedan stari filozof, koji je morao da popije kukutu pod nekom vrstom optužbe da je “izdajnik” – “Vrlina je znanje”, a ne neznanje.